

SERCE

Biuletyn Parafii Najświętszego Serca
Pana Jezusa w Tychach – Paprocanach

Nr 52/2023 (1237)

IV Niedziela Adwentu – 24.12.2023 r.

*Oto Pan Bóg przyjdzie,
Z rzeszą świętych k'nam przybędzie.
Światłość wielka w dzień ów będzie.
Alleluja!*

Drodzy Parafianie i Goście,

*Nadchodzące świąteczne dni rozbrzmiewać będą radosnym śpiewem kołęd,
pieśnią chwały dla Boga, który stał się człowiekiem, rodząc się z Maryi Dziewicy.
Ich wzruszające słowa wyrażają naszą wdzięczność Jezusowi za to, że przychodząc
na ziemię wybrał drogę tak prostą, zwyczajną, by dotrzeć do każdego ludzkiego serca.*

*Dziękujemy Mu, że narodził się w betlejemskiej grocie, otoczony miłością
i czujną opieką tych, których sam wybrał na swych ziemskich Rodziców.*

*Dziś trzeba nam wybrać się w drogę, tak jak pasterze,
by wyjść na spotkanie Tego, który przychodzi z nieba.*

Otoczając żłóbek, otaczamy ołtarz i ku niemu zwracamy wzrok.

Bo na nim dokonuje się misterium Bożego Narodzenia – Słowo staje się Ciałem.

*Uczyńmy wszystko, by w tegoroczne Boże Narodzenie Jezus naprawdę narodził się
wśród nas przez miłość w domu i rodzinie, przez szacunek w sąsiedztwie,
przez życzliwość i dobroć okazaną wszystkim napotkanym na drodze w te radosne dni.*

Tylko wtedy będzie prawdziwe Boże Narodzenie.

Błogostawionych Świąt Narodzenia Pana!

ks. Tomasz Maciąg

Proboszcz

Boże Narodzenie – skąd taka uroczystość...?

Tajemnica Bożego Narodzenia kryje prawdę o tym, że Syn Boży stał się człowiekiem, aby w ciele ludzkim dokonać zbawienia rodzaju ludzkiego za grzech Adama i za grzechy jego potomków: "A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas". Nie przestając być Bogiem, Syn Boży stał się człowiekiem. Jako Bóg jest wieczny, nieskończony, wszechobecny i wszechmocny. Jako człowiek jest ograniczony czasem, przestrzenią i mocą. Jako Bóg jest Panem śmierci. Jako człowiek jest jej poddany. Syn Boży połączył w sobie dwie natury: Boską i ludzką, tak że zachowały one swoją odrębność w Osobie Bożej.

W naturze Bożej Syn Boży, Słowo odwieczne, nie miał nigdy początku, jest wieczny. W naturze ludzkiej, którą przyjął z dziewiczego ciała Maryi, rozpoczął istnienie w pierwszym roku naszej ery i otrzymał imię Jezus. Chrystus narodził się w Betlejem Judzkim ok. 8 km na południe od Jerozolimy. W Betlejem urodził się i został namaszczony na króla Izraela Dawid. Dlatego św. Łukasz nazywa Betlejem "miastem Dawidowym" (Łk 2, 4-5). Miasto liczy obecnie kilkanaście tysięcy ludzi, przeważnie Arabów. Za czasów Jezusa osada liczyła ok. 1000 mieszkańców. Według świadectwa bardzo wczesnego, bo z wieku II (św. Justyn) Pan Jezus narodził się w grocie skalnej. Cesarzowa św. Helena w 326 roku nad grotą Narodzenia Pana Jezusa wystawiła bazylikę. Kiedy zaś świątynia uległa spaleni, cesarz Justynian I jeszcze piękniej ją odbudował (VI w.). Pewne zmiany wprowadzili do bazyliki krzyżowcy i taką pozostała po nasze czasy. Grota narodzenia znajduje się pod prezbiterium. We wnętrzu groty są dwa ołtarze: jeden jest na miejscu narodzenia. Pod nim można oglądać gwiazdę z napisem łacińskim: *Hic de Maria Virgine Christus natus est* (Tu z Maryi Panny narodził się Chrystus). Drugi ołtarz stoi na miejscu żłóbka, który przeniesiony został według podania do Rzymu do bazyliki Matki Bożej Większej. Przy ołtarzu żłóbka katolicy odprawiają w dzień i w noc Msze święte o Bożym Narodzeniu. Jak świadczą o tym gwiazda i napis, miejsce to należało kiedyś do katolików. Jednak w roku 1634 sułtan Murat IV przyznał wszystkie miejsca święte w Palestynie prawosławnym Grekom. Wprowadzie dzięki interwencji państw katolicy odzyskali ponownie prawa do tychże miejsc, ale w wieku XIX, kiedy Rosja carska pokonała Turków, miejsca święte, także grotę narodzenia Chrystusa, oddała ponownie prawosławnym Grekom. Uroczystość Bożego Narodzenia wywodzi swój początek z Jerozolimy. Ustalił się tam zwyczaj, że patriarcha udawał się z Jerozolimy w procesji do Betlejem. W Grocie Narodzenia odprawiał w nocy Mszę świętą. W Rzymie święto Bożego Narodzenia obchodzono dnia 25 grudnia od wieku IV. Kronikarz rzymski, Filokales, w swoim kalendarzu pod rokiem 354 zaznacza: *Natus Christus in Betleem Judaea* (Narodził się Chrystus w Betlejem Judzkim). Z tego także czasu mamy fragment homilii papieża św. Liberiusza (+ 366) na Boże Narodzenie. Najdawniejsza wzmianka o tym święcie w Kościele syryjskim pochodzi od św. Jana Chryzostoma. W swoim kazaniu z dnia 25 grudnia 380 roku tenże święty jako młody wówczas kapłan oznajmia wiernym z radością, że po raz pierwszy będzie w antiocheńskiej katedrze obchodzone to święto. Z tej właśnie uroczystości zachowało się jego kazanie. W tymże wieku IV uroczystość Bożego Narodzenia spotykamy w Jerozolimie, w Antiochii, w Konstantynopolu, w Rzymie i w Hiszpanii. Po Mszy świętej, odprawionej w Betlejem o północy, powracano do Jerozolimy i odprawiano drugą Mszę świętą w godzinach porannych w kościele Zmartwychwstania Pańskiego. Wreszcie, aby dać pełny upust radości, odprawiano w godzinach południowych trzecią Mszę świętą w kościele katedralnym. W Rzymie zwyczaj ten znany był już za czasów papieża św. Grzegorza I Wielkiego (+ 604). Kościół wyraża tak wielką radość z narodzenia Pana Jezusa, że przez osiem dni (oktawa) obchodzi tę uroczystość. To jedna z dwóch istniejących w obecnym kalendarzu liturgicznym oktaw – drugą jest Oktawa Wielkanocy.